

ражение; но кратко едно размишление е достатъчно да ни увѣри колко малко отбиратъ отъ работата тиа, кои-то възразяватъ. Прѣди всичко ние даваме свои-тѣ лѣкарства въ такива малки количества, щото тѣ не могатъ да произведатъ никакво отровително дѣйствие — и ние отъ опитъ знайме че само една доза не може да произведе освѣтъ значително дѣйствие и растройство; ако обаче това не стане, причина-та на това лѣжи въ една особенностъ, въ една особенна приемливостъ на тѣло-сложение-то. Лѣкарства-та, макаръ и на погледъ не дѣйствуващи, ако се взематъ отъ едно схвършено здраво лице, иматъ силата да побѣждаватъ болѣстъ-та, защото-то тѣ се срѣщатъ съ нѣщо, което имъ е *антагоническо*. Ако вземеме едно чувствително химическо вѣщество, и го туримъ въ чиста вода, то не произвежда никакво дѣйствие; но ако туриме една най-малка частъ отъ такова вѣщество, кое-то дѣйствува като *реагентъ* на това химическо вѣщество, кое-то моментално ще схгледаме едно промѣнение на цвѣта-тъ или образование-то на разтворъ.

Малкитѣ глобули иматъ обаче сила-та да дѣйствуватъ и върху здрави хора, ако сжщото количество, кое-то се взима самохвално на единъ пжтъ за да се докаже неоснованность-та на омиопатиа-та, се раздѣли на дози и се взима на день два пжта въ продължение на нѣколко недѣли, то тогава ще се схзнае че тиа малки глобули дѣйствуватъ и върху здравъ организмъ.